Ч. 109 Второк 18 (30) мая 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Ситуация стала знов непевна. — Другий комунікат екзекутивного комітету правиці. — З мирової конференциї в Газї).

Ситуация стала знов непевна. Як звістно розішла ся була чутка, що для переведеня угоди з Угорщиною буде покликане урядниче міністерство, в котрім позістали би лиш міністри Вельзерсгаймб і Єнджейович, а мабуть також Каст і Віттек; мало би то бути переходове міністерство, по котрім прийшло би міністерство правиці. Чутка ся очевидно була лиш комбінациєю і найліпшим доказом того, що ситуация стала знов непевна. Майже рівночасно розійшли ся ще й инші чутки, а іменно одна з них така, що роблено сими днями заходи, щоби парлямент зробити знову здібним до праці. Кілько правди на тім, годі знати, але річ можлива, тим більше, коли би було правдою, що гадка до того вийшла з найвисших кругів. Друга також характеристична для теперішної хвилї чутка єсть, що ґр. Тун носить ся з гадкою подати ся до димісиї. Скілько правди на тім, годі знати, отже й не можна дискутувати о тім, хто буде єго наслідником, чи кн. Ліхтенштайн, чи ґр. Шенборн або бар. Діпавлї. Здогад о димісиї ґр. Туна висказує N.fr.Presse, котра каже, що вражінє виминаючої промови ґр. Туна на зборах екзекутивного комітету правиці в справі проґрами опозицийних Німців було таке, що в виду кризи, викликаної справою угоди з Угорщиною, ґр. Тун єсть близьким димісиї. Ну, від вражіня до дійстної димісиї ще дуже далеко і здає ся, що орґан німецкої лївиці вірить в то, чого бажає.

В суботу відбуло ся друге засїданє екзекутивного комітету правиці і видало такий комунікат:

Президент міністрів ґр. Тун забрав зараз на початку засїданя слово і в двогодинній бесїдї обговорив основно політичну проґраму опозицийних Німців. Бесїдник розбирав насамперед часть загальну, відтак критикував подрібно жаданя відносячі ся до поодиноких країв коронних. Інтересуючої бесїди президента міністрів вислухано від початку до кінця з напруженою увагою. Бесїда ґр. Туна зробила на присутних як найліпше вражінє. По бесїдї ґр. Тун вийшов з конференциї. Зібрані признали згідно за річ відповідну відрочити наради зі взгляду на неясну ситуацию. Ухвалено також відбути слїдуюче засїданє аж дня 6 червня. Що до самих [illegible] міністрів і що до инших подрібностий засїданя ухвалено держати все в як найбільшій тайнї.

Перша комісия мирової конференциї в Газї, котра має займати ся справою обмеженя узброєнь і видатків на войско, зібрала ся дня 26. с. м. під проводом Бернерта. Предсїдатель в промові відкриваючій засїданє зазначив плян робіт комісийних, а відтак зібрали ся поодинокі секциї (для войска сухопутного і для маринарки) для студіованя справ предложених комісиї. Трета комісия відбула також засїданє під проводом Буржоа, котрий предложив порядок, в якім та комісия має займати ся справами, відносячими ся до посередництва в межинародних спорах, і до утвореня судів мирових. Відтак дав бесїдник погляд на російскі предложеня а анґлїйский делеґат поставив внесенє, щоби заняти ся зараз справою уряджения межинародного трибуналу мирового. Комісия однакож була тої гадки, щоби держати ся порядку нарад предложеного предсїдателем. В виду того анґлїйский делеґат взяв назад своє внесенє. По тім поділено ся на підкомітети маючі розсїджувати документи предложені комісиї.

До Pol. Corr. доносять ще такі подрібности з конференциї в Газї: Виміна гадок межи делеґатами держав, що беруть участь в конференциї в Газї, поправила значно надію що до результату, якого можна сподївати ся з діяльности того збору. Треба однакож зазначити, що ті надії не відносять ся до справи здержаня дальших зброєнь. За то серед делеґатів наважні постанови в справі наданя способови веденя війни більше гуманїтарного характеру і утвореня межинародних судів мирових. З одної сторони (кажуть, що з американьскої) піднесено також бажанє, щоби одна з трох комісий конференциї заняла ся справою охорони власности приватної підчас війни на мори. Що до тої точки заходить однакож велика ріжниця в поглядах делеґатів, з котрих богато єсть тої гадки, що та справа виходить поза проґраму робіт конференциї. На всякий случай конференция займе ся сею справою в такий або в инший спосіб. Що до довірочних нарад, які відбули ся у предсїдателя Стааля, то треба

3)

ВІКТОРИЯ.

Історыя одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Дальше).

Він не знав добре, в який спосіб властиво дістав ся він на землю і витягнув човно на берег. Він чув, як ще раз кричали гурра і що музика заграла торжественно, коли корабель поплив дальше. Чувство радости обіймило єго цілого; він усьміхав ся, порушав устами, але не говорив.

— Отже нинї не буде нїчого з їзди — сказав Дітлеф. Він був якийсь невдоволений.

Надійшла Викторыя, приступила до него і скоро сказала:

— Чи ти з розуму зійшов! Атже він мусить іти до дому і змінити одїне.

Іван побіг що мав сили до дому. Ще звучала в єго ушах музика і голосний крик гурра, сильне зворушенє гнало єго все дальше. Минув млин і пустив ся дорогою через ліс до ґранїтного лому. Тут виглядів собі добре місце, де сонце пекло. Єго одїж парувала. Він сїв. Але дивний, приємний неспокій спонукав єго знов встати і проходжувати ся. Який він був щасливий! Він упав на колїна і дякував Богу з слезами в очах за той день. Она стояла там на березї, чула оклики в єго честь; най іде до дому і одягне ся в суху одїж — сказала она.

Він сїв знов і кілька разів засьміяв ся від внутрішного щастя. Так, она бачила, що він зробив, єї погляд гордо слїдив єго, коли він з уратованою в зубах плив до човна. Вікторие! Вікторие! Чи она знала, в якій мірі він до неї належав, в кождій хвилї свого житя? Він хотів бути єї слугою, єї невільником, хотів своїми руками мостити дорогу перед нею. І він був би цїлував єї малі черевички, тягнув би єї віз і палив би в єї печи підчас морозних зимових днів. Позолочене дерево клав би до печи Вікториє....

Оглянув ся. Нїхто не чув єго, він був сам, одинокий в лїсї. Дорогоцїнний годинник держав ще в руцї, він тикав і ішов.

Спасибі, спасибі, за той хороший день! Він гладив мох на каміню і галузки дерев. Викторыя не усьміхала ся до него; нї, то не було в єї звичаю. Она лиш стояла на містку, єї лице злегка почервонїло. Може була би приймила єго годинник, колиб він їй був дав єго.

Сонце заходило і у воздусї похолоднїло. Він чув, що мокрий. І побіг легко як серна до дому....

* * *

На замку зібрало ся лїтнє товариство, гостї з міста, танцї, музика. А хоругов повівала цїлий тиждень день і ніч з округлої вежі.

А тут треба було звозити сїно, але веселі гостї забрали конї, і сїно стояло на сїножатях. Стояли ще великі луги некошені, але наймитів взяли за візників і веслярів, а трава стояла і гнила.

А музика грала дальше в жовтій сали....

Старий мельник здержав на ті дни свій млин і замкнув хату. Він прийшов до розуму: вже перше лучало ся, що веселі міщухи приходили товпами і робили собі збитки з єго збіжем. Бо ночи були такі теплї і ясні, а всяких вигадок у гостий було богато. Богатий пан сенатор з міста, як був ще молодий, приніс раз власними руками мішок муравлїв до млина і всипав їх на кошіль. Тепер пан сенатор був вже в поважнім віцї, але Отто, єго син, приїздив ще до замку і бавив ся ріжними дивними вигадками. О нїм можна було богато почути.

По лїсї роздав ся тупіт кіньских копит і голосні накликуваня. То були молоді люди, що їхали верхом, а конї з замку лищали ся під ними і гнали як вітер. Їздцї приїхали перед хату мельника, почали нагаями стукати в двері і хотїли в'їхати до середини. Двері були такі низькі, а однако хотїли ними в'їздити.

— Добрий день, добрий день! — кричали. — Ми хотїли би вас поздоровити!

Мельник сьміяв ся покірно на ті слова.

Відтак позсїдали з коний, поувязували їх до плота і пустили млин.

— Млин порожний! — кричав мельник. — Знищите менї цїлий млин!

Але нїхто не чув нїчого в страшнім шумі води.

— Іване! — кричав мельник з цїлої сили до сина, що був на горі в каменоломі.

Іван надбіг.

— Они знищать менї млин! — кричав старий і показав, що діє ся.

Іван підійшов мовчки до товариства. Він

піднести, що репрезентанти Італії і Франциї: ґр. Ніґра і Буржоа, визначили ся з посеред своїх товаришів самостійностию і ясностию поглядів. Они також, після загального переконаня, разом з одним представителем Росиї, професором Мартенсом будуть моральними проводирями в нарадах конференциї.

Новинки.

Львів дня 29-го мая 1899.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір Октава Салї, властителя Висоцка, на презеса, а Володисл. Гнївоша, властителя Кутів, на заступника презеса ради повітової в Бродах.

— **Конкурс драматичний.** Видїл краєвий розписав конкурс на драматичні твори, написані в рускім язиці з обсягу драми, поважної комедиї і народних штук зі співами або без співів — такого обему, щоби виповнили цїлий театральний вечер. Нагород єсть чотири: 250 зр., 200 зр. і дві по 150 зр. Речинець до кінця грудня 1899.

— **Видїл руского товариства педаґоґічного** засновує з днем 1. вересня 1899 свій виховавчий інститут для дївчат у Львові. Услівя подібні як в інститутї під покровом сьв. о Николая для хлопцїв при улици Театиньскій ч. 19. Близші і докладнїйші услівя, склад комітету, що наглядати має сей інститут, імя учительки, евентуально Василіянки, що буде настоятелькою інститута з рамени видїлу, подасть видїл пізнїйше до відомости. Позаяк від числа зголошень залежать розміри, в яких се заведене увійде в житє, проте на разї просить підписаний видїл Вп. Р. Т. родимцїв, щоби найдальше до 15. червня с. р. зволили повідати видїлови до відомости: чи і кілько дївчат думають помістити в згаданім інститутї з початком шкільного року 1899/1900. При сїй нагодї подає також вже тепер видїл до відомости Р. Т. родимцїв, що з початком р. шкільного 1899/1900 в своїй видїловій школї відкриває клясу другу зглядно 6. клясу видїлову. — Від Видїлу Руск. Тов. педаґ.

— **Нову читальню „Просьвіти"** отворено дня 21 с. м. в Маркополи коло Залозець, в повітї брідскім. Отворене розпочало ся богослуженєм в церкві, де по вечірни, відправив о. Кулицкий молебень до Пр. Богородиці. Опісля наступило посьвящене хати читальняної, котру на сю цїль відступив молодий господар Василь Польовий. По посьвященю хати промовляв до зібраних громадян о. Кулицкий о потребі просьвіти, а потім пояснив статут читальні. Поки-що вписало ся до читальнї 49 членів.

— **Гради** упали дня 24 мая в Писарівці і Короплци під Золочевом та в Олесинї під Бережанами.

— **Буря з громами** перетягнула дня 24 с. м. понад селом Жупанем, в повітї стрийскім. Грім ударив в хату Луця Гирича, его убив, его жінку сильно попарив, а хату спалив.

— **Огонь від грому.** В недїлю підчас бурі по полудни ударив грім в церкву в Угоронах коло Косова. Огонь знищив церков до тла; виратовано лише скарбону церковну. Церков була обезпечена в „Дністрі".

— **Холодна температура** в послідних днях має свою причину в градах, що упали 21. с. м. у східній та західній Галичинї. У східній упали гради між иншими в Рожневі та Вербівчику в брідскім повітї, в Каплинцях бережаньского повіта, в Звинигородї в коломийскім повітї, в Маріямполи та Вовчкові в станиславівскім повітї, в Плешківцях тернопільского повіта і в Короплци в золочівскім повітї. В західній Галичинї упали гради в ропчицкім повітї.

— **Не пізнали ся.** В 143 числї „Dziennik-a Polsk-ого" читаємо ось що: Сьмішна пригода приключила ся недавно в однім бюрі тутешного карного суду. Судия п. Л. переслухував в одній справі пошкодованого пана П., та коли се переслухуванє проволїкало ся поза урядову годину, відложив судия конець протоколу на слїдуючий день. „Прийдете пане завтра о десятій — каже судия до пана П. — та скінчимо протокол, але я думаю, що не буде вам шкодити, коли рівночасно в моїм бюрі др. С. буде слїдити стан розуму одного добродїя хорого на умі". Другої днини зараз о 10-ій годинї прийшов пан П. до бюра судиї та коли не застав там нікого, сїв собі на канапі. Нараз відчиняють ся двері і до комнати входить якийсь старий панок зі золотими окулярами, з короткою, підстриженою борідкою та обритвами вусом". „Ага, то може той варият" — подумав собі пан П. та сидить далї спокійно. Нараз наближує ся до него той добродій, що допіра що війшов, плеще его по рамени та питає ся: „Пане, то ви були вчера в єзуїтскім огородї?" — „Так", — відповідає коротко пан П., що нагадав собі в сїй хвили, що шаленим людям не можна противити ся. „А та гарна панї, що йшла поруч вас, була ваша жінка? — „Ая, ая, се була моя жінка" — звучала відповідь. — „А сей сурдут ви купили у шевця? — питає далї незнакомий. — „Так, пане, я мусїв его купити у шевця, бо кравець не мав сурдута на мою міру". Нараз відчиняють ся двері і до комнати входить судия. Пан П. відітхнув глубоко, іде до судиї та каже ему на ухо: „Пане судие, то скінчений варият!" Рівночасно підходить з другої сторони той незнакомий та каже півголосом судиї, що сей чоловік справдї ошалїв. Судия розглянув ся сейчас в ситуациї, розсьміяв ся сердечно та пояснив обом панам, що они помилили ся, бо др. С., той пан в окулярах, уважав пана П. за божевільного і давав ему такі дивні питаня, а той знов гадав таке о д-рі С. і тому так чудно відповідав.

— **Землетрясеня.** В 1898 році було в Австриї нї менше, нї більше, лише 206 днів землетрясеня. Найчастїйше лучали ся они в приадрийских краях: в Дальматиї, Гориции, Градисцї, дальше в Краинї, Каринтиї, Стириї і Тироли. Навіть в Долїшній Австриї було їх 10 льокальних. Лише в Мораві, Галичинї, Шлезку і Буковинї не було нї одного землетрясеня, нї в 1898, нї в 1897 р.

— **Родинна драма** розіграла ся в Неаполї в домі депутованого Савеллього, брата бувшого міністра. Савеллї має трех синів, що з них два старші були вічно причиною грижі родичів, тож не дивувати ся, що родичі полюбили наймолодшо-

---

був страшно блїдий а жили набігли ему на чолї. Пізнав Отта сина сенатора, що був в кадетскім уніформі; крім него було ще двох инших паничів. Один з них усьміхнув ся і поздоровив его, аби направити то, що стало ся.

Іван не кричав, не дав нїякого знаку, лише пішов своєю дорогою. Приступив просто до Отта. В тій самій хвили побачив дві панни, що виїхали на конях з лїса; одною з них була Віктория. Она мала на собі зелену сукню до їзди і сидїла на білім двірскім кони. Она не зсїдає, лише стоїть з конем і дивить ся на всїх питаючим поглядом.

Тепер нараз звертає Іван з дороги, іде на гать і отвирає засуву; шум поволи втихає і млин стає.

Отто кричить.

— Ні, лиши, най іде. Що ти робиш? Най млин іде, кажу тобі.

— Чи то ти пустив млин? — спитала Віктория.

— Я — відповів сьміючись. Чого стоїть? Чому не має іти?

— Бо порожний — відповідає Іван задихуючись і дивить ся грізно на него. — Розумієте що то значить? Млин порожний!

— Тиж чуєш, що млин був порожний — каже тепер і Віктория.

— Звідкиж я міг то знати? — спитав Отто і засьміяв ся. — Чому був порожний? — питаю. — Не було збіжа в млинї?

— Сїдай же вже на коня! — перебив ему один з товаришів, аби справу скінчити.

— Они посїдали. Один з них перепросив за пустоту, заки від'їхали.

Вікториякбула послїдна. Уїхавши кількадесять кроків, завернула коня і приїхала назад.

— Будьте такі добрі і перепросїть вашого вітця — сказала.

— Булоби о много лїпше, колиб то був зробив сам пан кадет — відповів Іван.

-- Так. Очевидно; але — він має тілько вигадок. Як давно я вас не бачила, Іване?

— Він подивив ся в гору до неї і слухав, чи добре чув. Чиж она забула послїдну недїлю, его великий день! Він відповів:

— Я бачив вас в недїлю на містку.

— Ага — сказала скоро. — Прошу вас, яке щастє, що ви могли помогти керманичеви глядати тої дївчини. Вам обом удало ся найти еї?

Він відповів коротко, обиджений:

— Так. Ми найшли дївчину.

— Чи то було так — говорила дальше, немовби собі щось пригадувала — чи то було так, що ви самі.... Ну, то всьо одно. Надію ся, що поздоровите від мене вашого вітця і перепросите его. Добра ніч!

Она кивнула ему головою усьміхуючись, шарпнула поводами і від'їхала.

Преступив до неї і спитав:

Чи упала з коня? Чи скалїчила ся?

Коли Вікториня скрила ся за деревами, пішов за нею Іван у ліс, злий і неспокійний. Застав Вікторию саму, як стояла під деревом. Оперла ся о дерево і плакала.

— Чи вам лучило ся яке нещастє?

— Она поступила крок наперед, розпростерла руки і подивила ся на нею цїла сияюча. Відтак задержала ся, опустила руки і відповіла:

— Ні, менї нїчого не стало ся; я умисне зсїла з коня і пустила его наперед.... Іване, ви не повинні на мене так дивити ся, Ви стояли над ставом і дивили ся на мене. Чого хочете?

Він промовив несьміло:

— Чого хочу? Я не розумію....

— Які ви маєте грубі руки — сказала она і положила нагле свою руку на его. — Ваша рука тут в кістцї така груба. А які ви опалені, аж жовті....

Він стрепенув ся, хотів взяти еї за руку. Але она відвернула ся і сказала;

— Ні, менї нїчого не стало ся. Я лиш хотїла іти пішки до дому. Добра ніч.

III.

Іван знов вернув до міста. Минули лїта, довгий, рухливий час серед роботи, мрій, науки і поезиї. Він дуже поступив. Написав поезию о Естері „жидівцї, що стала королевою Персиї" і ту его працю видруковано і заплачено ему за неї. Друга поезия „Блуджене любови" зробило его імя звістним.

* * *

Осїнний день.

Та далека, відлюдна улиця була місцем его проходу, він ходив туди як по своїй комнатї, бо нікого не стрічав нїколи, а по обох боках дороги були огороди і сади, в котрих красували ся дерева червоним і золотим листєм.

Чого ходить Вікториня туди? В який спосіб може еї дорога випасти сею улицею! Він не милив ся, то була она, а може то була також она, що вчера вечером туди проходжувала ся, як він дивив ся з вікна.

Єго серце сильно забило ся. Він знав, що Вікториня була в містї, о тім чув, але она обертала ся в кругах, до котрих син мельника не належав. І з Дїтлефом не удержував нїяких зносин.

Зібрав цїлу свою відвагу і пішов напротив дому. Чи она его не знала? Ішла поважно, в задумі своєю дорогою і держала гордо голову до гори.

Він поклонив ся.

— Добрий день— відповіла цїлком тихо.

Не показувала по собі, що хоче задержати ся і тому й він перейшов по при неї мовчки. Єго ноги тремтїли. На кінци малої улички завернув ся, як було его звичаєм. „Буду дивити ся в землю і не підведу голови" — погадав собі. Аж коли увійшов з десять кроків, подивив ся до гори.

Она задержала ся перед вікном якогось склепика.

Чи мав незамітно всунути ся в бічну уличку? Чого она тут стояла? Виставове вікно було бідненьке, не було в нїм нїчого крім кількох кусників червоного мила, крупи в склянцї і кілька зужитих листових марок.

Він міг може ще десять кроків дальше піти, а відтак вернути ся.

Нараз подивилась она на него і пустила ся знов ему на стрічу. Ішла скоро, немов би набрала відваги, а коли говорила, лиш з трудом дихала. Усьміхнула ся нервово.

го. Але старші брати, ведені завистию, рішили ся забити его і кинули ся на него з бритвою в руках. На крик жертви надлетіли родичі, але виродні сини піднесли і на них свою руку і доперва поліция з'уміла розоружити молодих злочинців.

— **Скілько важать королеви?** Дневник Vanity Fair подав до відомости Европи, що італійска королева, красна Марґарітта, важить 176 фунтів, старенька Вікторня 171, бельґійска королева 143, портуґальска 123, а росийска 120. Покійна цісарева Єлисавета важила лише 100 фунтів.

— **Помер** в Биківцях коло Санока, в середу в ночи на удар серця Рудольф Шварц, директор львівскої консерваторії музичної.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Дня 15. мая с. р. передано до ужитку зелізницю Карльсбад - Іоганґеорґенштадт зі стациями Карльсбад головний дворець, Карльсбад стация получення зелізниці буштеградкої, Альт - Роляв і Най - Роляв, Гамергайзер, Ґібахт, Тірбах, Найдек, Гохофен, Найгамер, Айбенберґ, Зайфенгайзель, Берінґен, Пляттен, Брайтенбах і Іоганґеорґенштадт. Стацию Карльсбад зелізниці буштеградкої отворено тілько для руху особового і пакункового. Перевіз материялів вибухових недозволений. Ревізия митова для товарів в руху граничним ческо-саксоньскім відбуває ся в Іоганґеорґенштадт.

— Додаток XIV. до тарифи особової для західних зелізниць льокальних. З днем отвореня руху на зелізници льокальній Страконіц-Бжезніц-Розміталь і Блятна-Непомук увійде в жите додаток XIV. до обовязуючих від 1. січня 1897 тариф і постанов тарифових для перевозу осіб і пакунків на зелізницях, позістаючих в заряді держави. Ціна 10 сотиків.

— З днем 15. мая с. р. уряджено перестанки Драґоша і Ватра-Мольдавиця на зелізници довозовій Вама - Рус - Мольдавиця, яко самостійні ц. к. уряди стацийні для необмеженого руху особового, пакункового і товарового з виїмкою живих звірят і вибухових материялів.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Полудневo - німецко - австрийско - росийский рух граничний. Тарифа часть II., зшиток 1. З днем 1 червня 1899 входить в жите нова тарифа (часть II., зшиток 1) для посилок товарових поміж росийско-австрийскими стациями граничними, як також Тран[illegible]sit“ з одної сторони, а полудневою Німеччиною з другої.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 29 мая. Президент міністрів Кольоман Сель, міністер фінансів Люкач, торговлі — Геґедіш і рільництва — Дараній виїхали до Відня. Перед їх виїздом відбула ся нарада кабінету.

Інсбрук 29 мая. Сойм по ухваленю буджету закрито.

Мадрит 29. мая Предложений парляментови проект закона о реформі войскові устанвляє загальну службу войскову і переводить реорґанізацию корпусів; в наслідок того армія іспаньска буде в будучности числити 200.000 людий.

Париж 29. мая. Праса висказує переконане, що буде ухвалена ревізия процесу Драйфуса і що до ревізиї буде делеґований суд в Бресті.

Софія 29. мая. Сесию собранія відкрив князь престольною бесідою, в котрій зазначив дружні відносини до Росиї і других держав та згадав, про участь болгарских делеґатів в нарадах конференциї в Газі.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слідуючі видання: 1) Образкові видання: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цілком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота [illegible] гадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дітям ч. I. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 12 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капці 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дітий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенці і Римляни 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землі 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка історня педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до краю велеканів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-україньского письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодіжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Добрий день. Як то добре, що вас стрічаю!

Боже, як его серце працювало; оно не било, оно дрожало. Хотів щось сказати, не удалось ему, лиш уста порушали ся. Запах розходив ся з еї одіня, з еї жовтої сукні, чи може з еї уст? В тій хвили не мав він ніякого поняття о еї лици; але пізнав еї хороші плечі, еї довгу, вузку руку на ручці парасольки. То була еї права рука. На руці був перстень.

В перший хвили не думав о тім і не причував ніякого нещастя. Але еї рука була пречудна.

— Я була цілий тиждень в місті — говорила дальше — але не бачила вас. Ага, раз на улици виділа вас; хтось мені сказав, що то ви. Ви виросли.

Він пробурмотів.

— Я знав, що ви в місті. Останете ще довго тут?

— Кілька днів!... Ні, не довго. Мушу вертати до дому.

— Дякую вам, що ви дали мені нагоду поздоровити вас — сказав.

Мовчане.

— Я заблудила — почала она знов. — Мешкаю у сенатора. Як я сюди зайшла?

— Я вас проведу, як позволите.

Они пішли.

— Чи Отто дома? — спитав, аби щось сказати.

— Дома — відповіла коротко.

Кількох людий вийшло з сіний одного дому, несли фортепян і замкнули перехід хідником. Вікторня уступила ся в лївий бік і оперла ся цілим тілом о свого товариша. Іван поглянув на неї.

— Простіть — сказала.

Чувство розкоші потрясло ним від того дотику; еї віддих діткнув на хвилю его лиця.

— Бачу, що носите перстень — сказав. Усьміхнув ся і вигдядав цілком рівнодушний.— Чи можу вам пожелати щастя?

Що она скаже? Він не дивив ся на неї, але запер в собі дух.

— А ви? — відповіла. — Не маєте ще перстеня? Отже ще ні? Мені хтось оповідав.... Нині так богато о вас говорять, навіть в часописях пишуть про вас.

— Я написав кілька поезий — відповів.— Але ви їх певне не читали?

— Чи то не була ціла книжка? Мені здаєть ся...

— Так, була й мала книжка.

Они прийшли на малу площу; она не спішила ся, хоч ішла до дому сенатора, сіла на лавку. Він стояв перед нею.

Нараз подала ему руку і сказала:

— Сядьтеж і ви.

І аж коли він сів пустила его руку.

— „Тепер або ніколи!“ — погадав собі. Старав ся знов бути веселим і жартобливим; усьміхнув ся і поглянув перед себе. Най буде що хоче!

— То ви заручили ся і не хочете мені навіть сказати з ким, мені, свому сусідови з рідного села?

Она надумувала ся.

— Не о тім хотіла я нині з вами говорити — відповіла.

Він нараз споважнів і сказав тихо:

— Так, впрочім я то так добре розумію.

По малій хвили почав знов:

— Я очевидно знав все, що мені нічого не поможе... що я не буду тим, що... Атже я був лиш сином мельника, а ви... Очевидно що так. І я навіть не розумію, що вільно мені тепер сидіти тут побіч вас. Бо я повинен перед вами стояти, або там на колінах клячати. Так було би добре. Але здаєть ся, немов би... І ті літа, коли мене не було, зробили своє. Здаєть ся, що я маю тепер більше відваги. Бо знаю, що я вже не дитина і знаю також, що ви мене не можете замкнути до арешту, хоч би ви хотіли. Тому маю більше відваги, сказати вам то. Але ви не гнівайте ся за то на мене; радше змовчу.

— Ні, говоріть. Скажіть, що хочете сказати.

— Можу? То, що хочу? Бо тоді і ваш перстень не міг би мені нічого заборонити.

— Ні — відповіла тихо — він нічого вам не заборонює. Ні! *(Дальше буде).*

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).